

Kunstner venner. De var netop kommen kørende i en Droske til deres Stamknejspe i Leipzigerstrasse, da Døren til hans Kammer aabnedes og Signe kom ind med et Lys i Haanden og bad ham komme ned.

I det Øjeblik, det gik op for ham, hvor han var, og hvad Søsterens Ord betød, kom han til at ryste af Kulde. Overgangen fra Verdensbyens glade Tummel til Søsterens stille Dødsbebudelse var selv hans Aandskonstitution for stærk. Endnu nogen Tid efter, at han var bleven paaklædt, maatte han gaa frem og tilbage i Kammeret for at faa nogenlunde Ro paa sig.

Da han kom ned i Stuerne, fandt han alle sine Søkende samlede; de fleste af dem havde slet ikke været iseng men havde blundet rundt om i Lænestole og paa Sofaer for at være Faderen saa nær som muligt og for straks at kunne være hos ham, om noget skulde ske. Dagligstuen var fuldt oplyst, og begge Dørfløjene ind til Soveværelset var slaaet tilbage. Derinde brændte kun en lille Natlampe. Den stod paa et Bord ved Hovedenden af Sengen og kastede et svagt Lysskær henad den ene Side af Faderens hvide Skikkelse; den anden laa i Mørke.

For at lette ham Aandedrættet havde man rejst ham lidt op og støttet ham med Puder. Han var ved fuld Bevidsthed, men han kunde ikke tale, og ikke heller kunde han løfte de sorteblaa Øjenlaag. Han var netop begyndt at tage Afsked med sine Børn. Eet for eet traadte de hen til Sengen; og naar de havde taget hans Haand, der laa tung og kraftesløs paa Tæppet, nævnede Moderen deres Navn for ham. Hun sad i sin lave Kurvestol ved Hovedgærdet paa den modsatte Side af den, hvor Bordet med Natlampen stod.

Per følte sig højst ilde tilmode ved denne højtidelige Afskedtagen, for hvilken han havde troet at skulle forskaanes. Han holdt sig tilbage saa længe som muligt; men tilsidst maatte ogsaa han hen til Sengen, og da han følte Faderens allerede gravkolde Haand og hørte Moderen (som det forekom ham) med forstærket Stemme nævne hans Navn, steg der en isnende Uhyggefølelse op i ham, en nedknugende Fornemmelse af at være bleven kaldt frem for en overjordisk Dommer. Kun Bevidstheden om, at hans Søkende, der nu alle stod samlede omkring Sengen, iagttog ham, gav ham Magt til at beherske Udtrykket i sit Ansigt.

Klokken var imidlertid bleven mellem Tre og Fire. Vægteren kom just gaaende gennem den stille Gade. Paa Grund af Bark-